

Peliriippuvuus meinasi viedä lapseni

Julkaistu 26.5.2017

Uhkapelaaminen on yleisempi vaiva kun annetaan olettaa. Minä olen edelleen kyseisen riippuvuuden kanssa painiskelija. Olen ollut jonkun aikaa "kuivilla", ja olen sulkenut kaikki aktiiviset pelitilitkin. Sen näen kuitenkin turhana, sillä casino sivustoja on netti väärällään.

Mun uhkapelaaminen alkoi heti kun pääsin täysi-ikäisyyden kynnykselle. Se alkoi harmittomana pelikonepelaamisena, korkeintaan pari euroa kauppareissun jälkeen silloin tällöin. Heti jos tuli pienikin voitto, ulos vaan. Mutta se mielihyvän jälki tarttui muhun jo silloin. Riippuvuus alkoi kehittyä heti ensimmäisestä kolikosta jonka tungin pelikoneeseen.

Eipä mennyt kauaakaan kun pelaaminen alkoi lisääntyä. Olin löytänyt pelihallin ihmeellisen maailman - eikä siellä hävettänyt pelata montaa tuntia putkeen samalla tavalla kuin kaupan pelikoneilla olisi hävettänyt. En mä ajatellut sitä silloin vielä minään addiktiona, kuhan pidin hauskaa. Tottakai mä sen oivalsin, että summat alkoi jo lisimään. Jo siinä vaiheessa mun pelikierrettä, usein myös vikat ropot uppoutui ennemmin pelikoneeseen kuin vaikka ruokaan. Monesti päässä oli peliriippuvaisille tuttuja "luvan manaamisia". Kuten "Jos voitan nyt, otan ulos heti kun saan kalja- / tupakkarahan". Tai tämä klassinen "Lopetan heti kun saan ison voiton". "Pelaan vain kympin". Nämä lauseet on tuttuja varmaan monelle.

Kun hoksasin, että netissä kotona mukavasti sängyllä maaten sai pelattua kanssa, eikä tarvinnu nähdä ees sitä vaivaa että menis ihmisten ilmoille - unohtui mulla pelikoneet. Mulla oli vahvana päässä se harha, että netistä voittoa helpommin. Pikselirahaahan oli vaikka millä mitalla maailmassa, toisin kuin pelikoneissa oli vaan tietyn verran kolikoita, mitkä pystyi voittoa. Hokasin myös, että voittoja tulisi todennäköisemmin koska kukaan ei tavallaan käy "vetää niitä välistä". Pakkohan nyt on jo voittoa, kun viimeksi hävisin niin paljon?

Addiktio paheni. Nyt kaikki tilit meni pelaamiseen. Ruokaa mulla oli, makaronipussi tai hyvänä päivänä ehkä näkkäripaketti siihen rinnalle. Joskus tein niin, että heti kun rahat tuli, juoksin ekana kauppaan ostaa herkkui yms. koska osasin jo aavistaa että pelaan loput. En myöntäny sitä itelleni. Ei mulla ole ongelmaa. Ajanvietettähän se vaan.. Vuokrat, laskut, KAIKKI jäi maksamatta. Vippejä tuli otettua. Luottotiedot meni, velkaa kertyi. Lainasin kavereilta, sukulaisilta ja miten helposti se onnistuikaan. Siis se valehtelu, tulini siinä mestariksi. Olin niin hyvä, että osasin jopa valehdella itselleni. Ns. hyviä kausia mulla ei tullut. Ei tullut kausia ettenkö olisi pelannut. Olin niin syvällä suossa, omatunnon runttaamana ja häpeissäni ettei olisi ollut päivää etteikö itsemurha olisi käynyt mielessäni. Jotenkin aina jaksoin rahapäivään asti, sitten pelasin taas ja jälleen sain kamppailla itseni kanssa, että jaksoin sinitellä taas seuraavaan rahapäivään asti. Ainahan mä ajattelin, että maksan velkani heti ekana pois, mutta pelaamiseen ne poikkeuksetta meni.

Kun pamahdin paksuksi, jossain välissä asia alkoi mulle vähän valottua. Kun piti miettiä miten elätän lapsen, jos kaikki raha menee pelaamiseen. EHKÄ olinkin riippuvainen. Aloin puhua asiasta sukulaisille, ystäville, hakea apua. Sainkin sitä ja pystyin lopettaa pelaamisen hetkeksi. Sain maksettua velkoja sukulaisille ja ystäville. Elämä ei enään tuntunutkaan niin kurjalta, olo alkoi helpottaa ja alkoi tosissaan tuntua että mä pärjään tän lapsen kanssa. Voin antaa sille kaiken mitä se tarvii.

Kunnes.. retkahdus. Vauvan syntymän jälkeen. En tiedä oliko mulla synnytyksen jälkeistä masennusta, oliko tuoreeksi äidiksi yksinhuoltajaksi tuleminen liikaa, tai ystävän kuolema vain liian isoja sysäyksiä - vai onko nämä edelleen niitä keinoja yrittää pedata itselleen lupaa pelata. Oon oppinu tunnistamaan jo osan omista valheistani, mutta edelleen se on vaikeeta.

Pelasin pari - kolme viikkoa, muutamat tilit jälleen nolville. Taas velat alkoi kummitella. Olin kerennyt tehdä jo maksusuunnitelmat ja pysyä niissä, nyt tilanne näytti taas siltä etten saisi maksettua. Keksinkin aina vaan valheita, minkä takia en muka pystynyt maksaa. Taas itsemurha-ajatukset tuli päähän kun aloin miettiä otetaanko multa lapsi pois tai että tulisinko ikinä olemaan hyvä äiti. Päätin, että lapsi menee mun addiktion edelle ja kerroin mun retkahduksesta.

Sain järeemmät tukitoimet, joiden avulla olen nyt voinut olla pelaamatta taas. Velkaa ja vuokratästä on edelleen, mutta niitä maksan pois suunnitelman mukaan. Mua pelottaa suunnattomasti että mä retkahan taas, mutta aion olla avoin. Lopettaa sen valheissa kieriskelyn ja taistella. Mun tukitoimista mä en haluu luopua vielä pitkään aikaan ja keskusteluapu peliaddiktioon on mulle ihan tärkein. Mutta mä taistelen vielä pitkään, mun ja mun lapsen vuoksi.

Nimimerkki:

Riippuvainenpeleihin

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/pelaaminen/peliriippuvuus-meinasi-vieda-lapseni>